

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/215/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812211615
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812211615.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporkyňi: N. R., bytom A. XX/XX, D. A., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, o zaplatenie 867,92 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č. k. 14C/119/2013-102 zo dňa 25. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka vo výške 20,03 Eur, k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie proti odporcovi 2/, ktorému nepriznal náhradu trov konania a zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 142,78 Eur. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 93 ods. 2, § 96 ods. 1, 2, 3, § 146 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), ďalej ust. § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a ust. § 1 ods. 3, § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.). V časti odôvodnenia rozhodnutia o trovách konania konštatoval, že v prípade zastavenia konania má v súlade s ust. § 146 ods. 2 O.s.p. povinnosť nahradiť trovy konania ten účastník, ktorý späťvzatie zaviniel. Takéto zavinenie sa v súlade s ustálenou súdnou praxou posudzuje z procesného hľadiska s tým, že sa berie do úvahy správanie účastníkov konania a následná dôvodnosť späťvzatia návrhu. Na základe uvedeného dôvodil, že zastavenie konania voči odporcovi 2/ zaviniel navrhovateľ a to späťvzatím žaloby, preto by mu mala byť uložená povinnosť na náhradu trov konania odporcovi 2/, resp. aj vedľajšiemu účastníkovi, ak im takéto trovy vznikli. V danej súvislosti poukázal na to, že odporcovi 2/ trovy konania nevznikli, resp. si ich náhradu neuplatnil a vedľajší účastník si náhradu trov konania uplatnil v podaní doručenom súdu dňa 21.11.2014. Vychádzajúc z uvedeného preskúmal správnosť predloženého vyúčtovania trov právneho zastúpenia a skonštatoval, že vedľajší účastník si náhradu trov za jeden úkon právnej služby správne uplatnil vo výške 51,45 Eur, čo vychádzalo zo žalovanej sumy 867,92 Eur ako tarifnej hodnoty. Za jednotlivé úkony právnych služieb bola náhrada trov právneho zastúpenia priznaná vedľajšiemu účastníkovi nasledovne: prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom vo výške 51,45 Eur, vyjadrenie k žalobnému návrhu zo dňa 21.11.2014 vo výške 51,45 Eur, režijný paušál 2 x 8,04 Eur, DPH 20 % vo výške 23,80 Eur, čo spolu predstavovalo sumu vo výške 142,78 Eur. Navrhovateľ bol

napadnutým výrokom uznesenia súdu prvého stupňa zaviazaný, aby trovy právneho zastúpenia uhradil vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu.

Proti tomuto uzneseniu, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa zaviazal navrhovateľa na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, podal v zákonnej odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva s tým, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporuší právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03. Na podporu svojej argumentácie spomenul uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.03.2014 sp. zn. 6 M Cdo 5/2013. Priznanie náhrady trov konania je tak podľa jeho názoru viazané na účelnosť vynaložených trov, ktorú by mal súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania vždy skúmať. Vychádzajúc z uvedeného dôvodil tým, že trovy vedľajšieho účastníka nemožno považovať za účelne vynaložené, keď podania jeho právneho zástupcu neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej. Podania vedľajšieho účastníka označil za abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou námietkou premlčania. Ďalej poukázal na to, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach s tým, že združenia na ochranu spotrebiteľa podľa ust. § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Označil za zrejmé, že na to, aby združenie mohlo naplňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Z vlastných skúseností disponoval vedomosťou, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného považoval za zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednanom prípade. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, tak podľa jeho názoru iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Súčasne bol toho názoru, že v predmetnom prípade existovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O.s.p., spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporcu za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle ust. § 29 ods. 2 O.s.p. súdom ustanovený opatrovník. Na základe toho zastával názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy, preto z jeho strany nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených. Okrem toho zdôraznil, že v danom prípade bola na mieste aj aplikácia ust. § 150 ods. 2 O.s.p., keďže trovy právneho zastúpenia vo výške 142,78 Eur považoval za zjavne neprimerané vo vzťahu k výške žalovanej pohľadávky. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 20,03 Eur, a to za jeden úkon právnej služby - podanie odvolania zo dňa 09.01.2015 spolu s príslušným režijným paušálom a DPH.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník. Uviedol, že vstúpil legitímne do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane odporcu, a to v súlade s ust. § 93 ods. 2, 3 O.s.p. Tento postup považoval za zákonný, ktorý nepredpokladá súhlas spotrebiteľa, dokonca ani jeho vedomosť o takomto konaní. Svoj vstup do konania vedľajší účastník považoval za opodstatnený, keďže spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti Združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa, sú trovy konania, náhradu ktorých požadujú, objektívne účelné. Mal za to, že pokiaľ by Združeniu nebola súdmi priznávaná náhrada trov právneho zastúpenia tam, kde na to vznikol zákonný nárok, viedlo by to následne k ohrozeniu až znefunkčneniu aktivít Združenia v prospech spotrebiteľov, čo by samozrejme len vyhovovalo ekonomickému záujmom navrhovateľa ako aj ďalším dodávateľom s obdobnými aktivitami ako navrhovateľ. Zároveň zdôraznil, že je to práve navrhovateľ, ktorý masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na

úkor odporcov, spravidla nemajetných spotrebiteľov. Odmietnutie práva Združenia na plnú náhradu trov konania by podľa jeho názoru de facto znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno podľa jeho názoru odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, právo účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/87/2011 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/34/2012. Argumentáciu navrhovateľa, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, považoval za zjavne účelovú, nelogickú až absurdnú. V danej súvislosti konštatoval, že pokiaľ navrhovateľ pokladá písomné podania vedľajšieho účastníka za zhodné až formulárové, tak uvedenú argumentáciu považoval za nesprávnu dôvodiac, že obsah podaní vedľajšieho účastníka nepriamo determinuje svojim konaním navrhovateľ, ktorý sám podáva žaloby zhodné v niekoľko stovkách súdnych konaní. V danej súvislosti považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že podania vedľajšieho účastníka týkajúce sa určitého súdneho konania za účelom ich efektívnosti nie je možné vypracovať bez kvalifikovanej analýzy vecí, ktorej zodpovedá vysokoškolské právnické vzdelanie. S ohľadom na uvedené považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka za dôvodné a účelné, sledujúce legitímny cieľ, pričom argumentáciu navrhovateľa týkajúcu sa neúčelnosti a nadbytočnosti ochrany záujmov odporcu zo strany vedľajšieho účastníka v dôsledku ustanovenia opatrovníka odporcovi, považoval za účelovú a zavádzajúcu. Zastával totiž názor, že aj keď v obdobných veciach súdy ustanovujú odporcom opatrovníkov, a to pracovníkov okresného súdu, títo v konaniach aktívne a účelne záujmy odporcov spotrebiteľov nechránia, resp. s ohľadom na ich právne znalosti a poznatky ani nemôžu účelne chrániť. Preto mal za to, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu bolo na mieste priznať náhradu trov konania voči neúspešnému navrhovateľovi v plnej výške tak, ako to urobil súd prvého stupňa. Na podporu svojej argumentácie ohľadom práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania zároveň spomenul uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/16/2013 zo dňa 21. januára 2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/258/2012 zo dňa 31. júla 2012, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/87/2012 zo dňa 25. apríla 2012, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/90/2012 zo dňa 19. júla 2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/18/2012 zo dňa 28. júna 2012 a ďalšie. V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že vedľajší účastník je pripravený dôsledne presadzovať a chrániť oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnych konaniach, a to vystupovať proti dodávateľom na základe princípu "rovnosti zbraní" - možnosť zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátmi, čím navrhovateľ získava rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže náležite brániť a v dôsledku svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignuje. Keďže v danej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, vyjadril presvedčenie, že je potrebné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. Zastával názor, že v rámci spotrebiteľského práva pozitívny zásah štátu, ktorý je realizovaný spotrebiteľskou právnou úpravou, kompenzuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom a pri ochrane spotrebiteľa musí zohrať úlohu aj súdna moc aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako správne a zároveň zaviazal navrhovateľa na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 40,94 Eur, uplatnených za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 04.02.2015 spolu s príslušným režijným paušálom a DPH.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrila.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov vedľajšieho účastníka je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., a to z týchto dôvodov:

Uznesenie súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o zastavení konania voči odporcovi 2/ a o nepriznaní náhrady trov konania odporcovi 2/, odvolaním napadnuté nebolo, preto v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

Z obsahu spisu vyplýva, že návrhom na začatie konania zo dňa 19.06.2012 sa navrhovateľ domáhal zaplataenia istiny vo výške 867,92 Eur s príslušenstvom odporcami 1/ a 2/ z titulu porušenia ich povinnosti riadne a včas splácať úver poskytnutý právny predchodcom navrhovateľa na základe Zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 29.10.2002 vo výške 497,91 Eur (15.000,- Sk) s tým, že splnením povinnosti jedného z odporcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných odporcov. Predmetnému návrhu súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel najskôr vydaním platobného rozkazu č.k. 9Ro/6/2012-21 zo dňa 16.07.2012, ktorý bol odporkyňi 1/ doručený dňa 18.08.2012, pričom odporcovi 2/, voči ktorému je konanie v aktuálnom procesnom štádiu právoplatne zastavené, sa platobný rozkaz ani napriek opakovaným pokusom doručiť nepodarilo, v nadväznosti na čo súd prvého stupňa predmetný platobný rozkaz zrušil voči odporcovi 2/ uznesením č.k. 9Ro/6/2012-61 zo dňa 15.03.2013. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 10.10.2012 oznámilo Združenie z vlastnej iniciatívy svoj vstup do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane odporcov 1/ a 2/, po doručení platobného rozkazu proti tomuto podalo odpor, ktorý súd prvého stupňa uznesením č.k. 9Ro/6/2012-60 zo dňa 15.03.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/36/2013-71 zo dňa 03.07.2013 odmietol. Uznesením č.k. 14C/119/2013-76 zo dňa 23. októbra 2014 súd prvého stupňa ustanovil odporcovi 2/ opatrovníčku a po vytýčení termínu pojednávania na 25.11.2014 došlo podaním navrhovateľa doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.11.2014 k čiastočnému späťvzatiu návrhu na začatie konania voči odporcovi 2/ bez bližšieho odôvodnenia. Vychádzajúc z uvedeného súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie voči odporcovi 2/ zastavil a zároveň rozhodol o náhrade trov konania.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia, ktorá sa uplatní aj v tomto prípade, je sankčná náhrada trov konania, ktoré by za iných okolností nevznikli.

Preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, ktorý pri rozhodovaní o trovách konania dôsledne aplikoval ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., keďže k späťvzatiu návrhu navrhovateľom došlo bez bližšieho odôvodnenia, t.j. nie na základe správania sa odporcu 2/ s tým, že vedľajší účastník si trovy konania uplatnil riadne a včas. Účelné trovy vedľajšieho účastníka v konaní pred súdom prvého stupňa aj podľa názoru odvolacieho súdu vznikli titulom právneho zastúpenia s tým, že súd prvého stupňa správne pri určení výšky trov právneho zastúpenia patriacich vedľajšiemu účastníkovi postupoval podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odmena bola vyčíslená riadne a včas, a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa tak ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd sa teda v danom prípade nestotožnil s námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Pokiaľ ide o namietanú účelnosť trov konania, odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že vedľajší účastník sa vo svojich podaniach opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čo by malo viesť k záveru o ich neúčelnosti a následnému nepriznaniu ich náhrady. Pokiaľ aj vedľajší účastník vo svojej argumentácii používa argumenty vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevylučuje. Nemožno prehliadnuť, že aj navrhovateľ v obdobných právnych veciach na uplatnenie svojho práva používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti. Okrem uvedeného samotnú účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, ktoré pre odporcu 2/ po intervencii vedľajšieho účastníka a následnom späťvzatiu návrhu navrhovateľom voči odporcovi 2/ dopadlo v konečnom dôsledku úspešne, pretože odporca 2/ nebol rozhodnutím súdu zaviazaný k zaplataeniu istiny s príslušenstvom uplatnenej navrhovateľom.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi by tak, ako správne konštatoval vedľajší účastník vo svojom vyjadrení k odvolaniu, znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa znaky právne zložitejšieho prípadu, a v prípade svojho procesného úspechu, prípadne zastavenia konania zavineného odporcom, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcu

vychádzajúc z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

Odvolací súd tak na rozdiel od navrhovateľa nepovažoval okolnosť, že odporcovi 2/ bola v konaní ustanovená opatrovníčka v osobe súdnej tajomníčky Okresného súdu Prievidza, za dostatočný podklad pre formuláciu záverov o neúčelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. V danej súvislosti odvolací súd konštatuje, využitie moderačného oprávnenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia pripúšťa súdna prax len výnimočne, a to spravidla buď s ohľadom na skutočnosti súvisiace s predmetom a priebehom konania, alebo okolnosti súvisiace s pomermi účastníkov konania. Skutočnosť, že odporcovi 2/ bola v konaní pred súdom prvého stupňa ustanovená opatrovníčka, prostredníctvom ktorej sa mu ako neprítomnému účastníkovi zabezpečil základný rozsah ochrany jeho záujmov v súlade so záujmami spoločnosti, nemôže bez ďalšieho spôsobiť neúčelnosť trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane odporcu 2/, nakoľko je zrejmé, že inštitút opatrovníka v obdobných prípadoch častokrát nezaručuje zároveň aj potrebný štandard jeho procesnej aktivity, nevyhnutnej na dosiahnutie úspechu zastupovaného účastníka v sporovom konaní. Preto za stavu, kedy vedľajší účastník svojou účasťou a vykonávaním úkonov smerujúcich k efektívnej obrane práv odporcu 2/ ako spotrebiteľa v konaní, v ktorom mu bol v súvislosti s jeho neznámym pobytom ustanovený opatrovník v osobe súdnej tajomníčky súdu prvého stupňa, naplnil predpoklad účelnosti vstupu spotrebiteľského združenia do konania, považoval odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľa za neopodstatnené.

V danom prípade odvolací súd zároveň nevidel priestor ani na aplikáciu ust. § 150 ods. 2 O.s.p. tak, ako to v závere odvolania navrhol navrhovateľ, keď v danom prípade nepovažoval pomer medzi sumou uplatnenej pohľadávky (867,92 Eur) a výškou náhrady trov konania (142,78 Eur) za neprimeraný. Z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., ktorý s účinnosťou od 15.10.2008 do Občianskeho súdneho poriadku doplnil druhý odsek ust. § 150, vyplýva, že uplatnenie moderačného práva súdu v zmysle tohto ustanovenia prichádza do úvahy spravidla v prípadoch, v ktorých trovy konania predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka, v čo v preskúmvanej veci zjavne splnené nie je.

Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov v prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Preto bolo uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdené.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v odvolacom konaní procesne úspešný a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnil, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi vo výške 20,03 Eur vrátane DPH, a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 04.02.2015 podľa ust. § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t. j. vo výške 8,30 Eur (v danom prípade odvolanie bolo podané len proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, teda rozhodujúca je suma, ktorú navrhovateľ špecifikoval ako nárok uplatňovaný v odvolaní, a to trovy konania priznané vedľajšiemu účastníkovi v celkovej výške 142,78 Eur), k tomu príslušný režijný paušál vo výške 8,39 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 20% DPH s poukazom na ust. § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.